

Муза жахіть (Мрійник Стрендж #2)

КУПИТИ

Після трагедії ні Лазло, ні Сараї вже не ті, ким були раніше. Один — бог, інша — привидка. Одержима помстою Мінья тримає їх у заручниках. Перед Лазло постав неможливий вибір: рятувати жінку, яку кохає, чи всіх інших? А Сараї відчувається безпораднішою, ніж будь-коли. Проте інколи лише найкрайніша потреба здатна показати наші власні глибини, і Сараї, муза жахить, ще не відкрила меж своїх можливостей.

Коли люди й нащадки богів оговтуються після майже повного падіння цитаделі, новий ворог руйнує їхні крихкі надії, а давні таємниці оживають знову. Звідки прийшли боги — і навіщо? Що сталося з тисячами дітей, народжених у цитаделі? І найголовніше: коли забуті двері відчиняються, відкриваючи нові світи, чи мусять герої завжди вбивати монстрів — чи, можливо, їх можна врятувати?

Як коштовності, як непокора

Нова та Кора ніколи не бачили мезартімів, але знали про них усе. Усі знали. Знали про їхню шкіру. «Блакит-на, як сапфіри», — казала Нова, хоча сапфірів вони теж ніколи не бачили. «Блакитна, як льодовики», — казала Кора. От їх вони бачили постійно. Знали, що мезарті-ми — значить «служителі», але ці Служителі незвичайні.

Вони солдати-чаклуни імперії. Могли літати, або дихати вогнем, або читати думки, або перетворюватися на тіні й назад. Вони з'являлись і зникали крізь розтини в небі.

Могли й зцілювати, і змінювати подобу, і розчинятись у повітрі. Мали дар війни й несосвітенну силу, а ще могли передбачити, як ти помреш. Не все одразу, звісно, але щось одне — і вони не обирали, що саме. Дари були всередині них, як і всередині кожного, й чекали свого часу (як жарини чекають повітря), коли їм тільки пощастить, коли поталанить — і їх оберуть.

Як обрали матір Нови та Кори цього дня шістнадцять років тому, коли мезартіми востаннє з'явилися на Рієві. Дівчата були ще малятками, тож не пам'ятали, як небом плинув металевий летючий корабель блакитношкі-рих Служителів, як не пам'ятали вони й матері, бо Служителі забрали її та зробили однією зі своїх, і більше вона ніколи не поверталася.

Мати надсилала їм листи з Акки, імперського міста, де, як вона писала, люди не лише білі чи блакитні, а всіх кольорів, і палац із богометалу пливе у повітрі, рухаючись із місця на місце.

«Мої любі, — було написано в останньому листі, який надійшов вісім років тому. — Мене відправляють Назов-ні. Не знаю, коли повернусь, але ви на той час точно вже станете дорослими жінками. Дбайте одна про одну заради мене й завжди пам'ятайте, хай там що вам казати-муть: я обрала б вас, якби вони дозволили мені обирати.

Я обрала б вас».

Взимку на Рієві гріли на вогнищі камені, щоб уночі ховати під спальні хутра, хоча вони швидко вистигали й під ребрами було твердо, коли

прокидаєшся. Що ж, оті чотири слова були як ці нагріті камені, тільки не втрачали тепла й не лишали синців на тілі, отож Нова та Кора повсюди носили їх із собою. Або, можливо, носили радше як коштовності. Як непокору. «Хтось любить нас», — променіло на обличчях, коли дівчата зиркали на Скойє чи відмовлялися плазувати перед батьком. Так небагато: листи замість матері, а тепер вони мали саму пам'ять про листи, бо Скойє «випадково» кинула їх у вогонь — але також мали одна одну. Нова та Кора: товаришки, спільни-ці. Сестри. Неподільні, як рядки в куплеті, що втратили б значення без контексту. Їхні імена з тим самим успіхом могли становити єдине — Новатакора — аж так зрідка їх промовляли окремо, а коли таки промовляли, звучало незавершено, наче половинки мушлі, розтуленої та розірваної надвоє. Одна для одної були рівночасно як людина і як місце. Не потребували магії, щоб читати думки одна одної, — вистачало й позирків, а їхні надії були як близнючки, хай навіть самі дівчата не такі. Вони стояли пліч-о-пліч, разом гартуючись до майбутнього. Хай до чого їх змусить життя, хай які негаразди віститиме, вони знають, що є одна в одної. А тоді мезартіми повернулися.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ